

‘Sembla que quan fas una cosa que la gent no entén, ets un grup de culte’

Cantant d'Antònia Font. El grup mallorquí arriba al festival de Cap Roig per oferir el concert "Jazz entre amics"

‘Sembla que quan fas una cosa que la gent no entén, ets un grup de culte’

Cantant d'Antònia Font. El grup mallorquí arriba avui al festival de Cap Roig per oferir el concert "Jazz entre amics". Sobre l'escenari els acompanyaran Quimi Portet, Albert Pla, David Carabén de Mishima, Jaume Sisa i Hidrogenesse, que els ajudaran a repassar temes propis i aliens. La setmana que ve, a l'Escala, tanquen la gira de "Vostè és aquí", un disc amb 40 microcançons nascudes d'una

"explosió de creativitat i de ganes de treballar".

El concert d'aquest diumenge al festival de Cap Roig porta per títol Jazz entre amics. Però, de jazz, en faran? No, no, de jazz n'hi haurà molt poc, el que té de cert el títol és l'"entre amics". Hi hem convidat una sèrie d'amics nostres que aniran pujant a l'escenari per tocar temes nostres o nosaltres algun tema seu. La base del concert és comptartir escenari amb una sèrie d'amics com en Quimi Portet o l'Albert Pla, que, per qüestions de calendari, els va bé venir.

Havien treballat junts abans amb algun dels artistes que els acompanyaran?

Havíem compartit escenari tocant-hi a la vora, el mateix vespre en un mateix recinte, sobretot amb Mishima o Hidrogenesse, però no espectacle. Amb qui sí que havíem tocat junts és amb en Jaume Sisa i amb en Quimi Portet. En general, en tenim moltes ganes i crec que ells també.

Els interessa oferir concerts amb un format diferent?

Sí, serà un concert únic. El festival va proposar-nos fer alguna cosa diferent i a nosaltres se'ns va acudir això. La idea és passar una nit única que no es pugui repetir, aquestes coses han de sortir de manera espontània i han de quedar allà on sorgeixen. Repetir aquest concert ja no seria el mateix, perquè ja no hi hauria la frescor que hi haurà avui. També és veritat que és una llàstima perquè només es fa un cop, però de cara a un promotor, és evident que t'interessa vendre alguna cosa diferent, i el que proposa el més original és el que s'endú el públic i més en un moment que no tothom pot arribar on vol.

El concert d'avui és un parèntesi a la gira de presentació del disc Vostè és aquí, on hi ha quaranta microcançons. Són molt treballadors o és cosa de la creativitat, que els surt per les orelles?

Les dues coses. En Joan Miquel [Oliver] és una persona que no es pot estar quiet, sempre té alguna cosa al cap i està creant. Està dinant i està pensant en les seves cançons i els seus llibres. I el disc és fruit d'una originalitat i una creativitat que no està a l'abast de tothom. El que la resta del grup li pot oferir és feina. Ho hem fet amb tots els discos i amb aquest encara una mica més, perquè veníem de Lamparetes, que tot just l'havíem fet feia un any, però teníem ganes de treballar. Estàvem entusiasmats per com havia anat Lamparetes i teníem ganes de continuar fent coses noves. Vostè és aquí és una explosió de creativitat i de ganes de feina.

Són cançons més curtes del que és habitual, la majoria no arriba als dos minuts. Han preferit quedar-se amb l'essència?

Cada cançó té el que necessita. Sempre tendeixes a una duració estàndard, perquè 3 minuts i mig per una cançó és ideal, et dona temps a explicar-ho tot. Però fer feina sabent que només tens un minut i mig per explicar una història és molt diferent, no es tracta d'agafar una idea i deixar-la a mitges, s'ha d'explicar el mateix en menys temps i, per tant, és més difícil. El que no volíem de cap manera era deixar cançons a mitges, encara que duressin 30 segons, si no, no les hi hauríem posat. De fet, en vam fer una seixantena i al final vint no van donar la talla o no sabíem com acabar-les per poder-les presentar, i en això som molt estrictes. No per ser curtes estan menys treballades, al contrari.

Aquest format els ha permès jugar i experimentar més?

Al principi de tot ens ajuntàvem a assajar per provar coses noves, sense saber què fariem ni què en sortiria, però de seguida vam anar concretant coses, com que serien quaranta cançons en format curt, i vam fer el guió del disc, però no vam deixar de provar coses. Vam treballar sobretot amb la veu, i vam fer molts experiments que han sortit millor o pitjor (riu). També ritmes de bateria, sons que no havíem fet servir mai i que potser en un altre disc no ens hauríem atrevit a posar. Se'ns ha obert tot un ventall de possibilitats, amb quaranta sons diferents.

Aquest és el segon disc que editen amb un segell propi, Robot Innocent. Un projecte així hauria sigut possible amb una altra discogràfica?

Depèn del moment, però crec que actualment sí, perquè per sort, som un grup que venem discos, i això és la única cosa que interessa a les discogràfiques. Una empresa sap que encara que el disc no agradi, vendrem un mínim, no crec que ens haguéssin posat cap problema. En canvi, si un grup que comença els hagués portat aquest disc, hauria tingut més traves, potser. Però no vam crear una discogràfica per poder editar el que crèiem que els altres no ens editarien, sinó perquè ens agrada controlar al màxim el procés. Ens en veiem capaços i ho volíem fer, però no vol dir que sempre treballem així. Si al proper disc ens interessa que un altre faci aquesta feina, pot ser que l'editi una discogràfica diferent, sobretot si demana una feina que nosaltres no sabem fer.

Se senten còmodes amb l'etiqueta de grup de culte que els han posat a vegades?

Nosaltres fem la nostra feina i ja està. Dir que som un grup de culte és com quan diuen que som un grup surrealista. No, el surrealisme és un moviment que té el seu perquè, però sembla que quan fas alguna cosa que la gent no entén, ja fas surrealisme i ets un grup de culte. "Què fan? Una cosa estranya, doncs és un grup surrealista", i no. Nosaltres no ens sentim així. Fem el que ens agrada i el que ens surt fins que ens convenç, i ja està. No aspirem a res més, perquè això ja és moltíssim i estem molt contents, ja hem arribat més amunt dels que ens esperàvem. Se'n parla molt, però no ens ho gravem al cap, deixem que vagin dient.

La setmana que ve, al Portalblau de l'Escala, tanquen una gira d'onze mesos i una trentena de concerts. I llavors, què?

De moment descansarem, encara no ens hem assegut a pensar un projecte nou, però segur que en Joan Miquel ja té alguna cosa al cap.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/08/11/sembla-que-cosa-que-gent/630257.html?utm_source=rss